

EN NY REFERANSE

82.000.- er mye penger. Jævlig mye penger. Kan en effektførsterker forsvare en slik pris? Dynamic Precision DPA 6.5 er blant de dyreste apparatene vi har testet i Audio og prislappen provoserer sikkert mange lesere. Blant Audio's lesere er det kun en promille-andel som er potensielle kjøpere av testobjektet. På den annen side kan lesernes oppslutningen rundt produsentens samlede modellserie måles i prosent. Med tillegg av det verdenssøkte patentet, som vil medføre en revisjon av hele Dynamic-programmet, håper vi at denne artikkelen allikevel blir leseverdige for flere.

AV PETTER DALE JR.

Den norske produsenten Dynamic Precision har etterhvert fått bred profilering i landets fagpresse, og firmaet er i dag en av markedslederne i det øverste prissegmentet. Fordi det er gått inflasjon i begrepet «highend» foretrekker jeg nå den gode gamle betegnelsen «tung hi-fi».

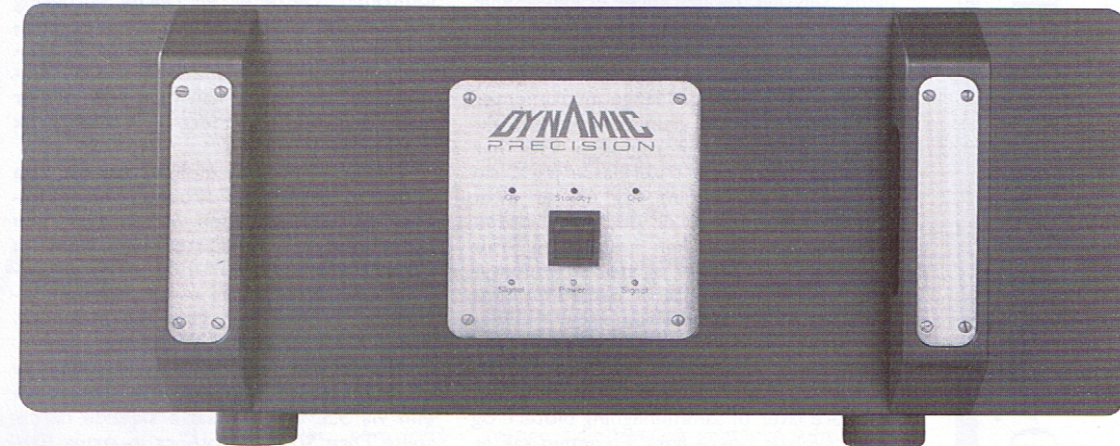
Den dagsaktuelle modellrekken omfatter 5 forskjellige effektførstere, en balansert passiv step-atteuator og en D/A-konverter. Bedriften produserer i tillegg egne modeller til profesjonelle brukere. Denne referanselisten inneholder bl.a. NRK, offshore-installasjoner og ymse artister.

I likhet med andre produsenter av tung hi-fi, har Dynamic utviklet sitt eget konsept hvor komponentene er elektrisk og lydmessig tilpasset hverandre. Det betyr ikke at apparatene ikke fungerer godt med andre merker, men at de fungerer best i kombinasjon med hverandre.

VERDENSPATENTET!

Modell 6.5 var forhåndsannonisert som en storebror av 6.3 og markedet var stort sett innforstått med hva som skulle komme. Lanseringen ble imidlertid forsinket og forårsaket en viss utålmodighet, samtidig som nysgjerrigheten ble skjerpet.

Nå viser det seg at Dynamic faktisk har bygget opp en splitter ny konstruksjon rundt et nytt og annerledes strømforsynings-krets-løp! På grunn av søknaden om patentrettigheter på verdensbasis turte ikke Dynamic å slippe nyheten før formalitetene var ordnet. Fremdeles holder Ernstsen kortene tett og ønsker ikke å detaljbeskrive patentet. Audio har imidlertid skjont at det nye krets-løpet er en forenkling i forhold til tradisjonelle løsninger, samtidig som resten av forsterkerkrets-løpet jobber mindre påvirket av nettstrøm-



men. Dynamic hevder at denne gevinsten kan realiseres i form av lavere pris og/eller bedre lyd.

Det er ikke akkurat manko på patenter i HiFi-bransjen. Ofte spiller gamle etablerte konstruksjoner bedre enn nye patenter, som synes lansert mest for markedsføringens skyld. I hvilken grad dette nye patentet virkelig innfrir får lyttetesten avgjøre.

BESKRIVELSE

Modell 6.5 er altså den nest dyreste modellen til Dynamic. I tillegg til det nye strømforsynings-krets-løpet inneholder den 2x24 stk Bipolare transistorer à 20 Ampere, 2x130.000 microFarad filtrering og 2x1200 VA transformatorer. I følge fabrikkens er trafostørrelsen konservativt oppgitt, og hevder at denne kurant kan måles til 2x1600 VA ved å tillate en litt høyere temperaturgrense, slik som ikke er uvanlig hos enkelte andre produsenter.

Den håndverksmessige utførelsen holder sedvanlig høy Dynamic-standard med forsinkede skruer, kabinett i (umagnetisk) tykk sort aluminium og patinert messing-front. Apparatet oppnår en høy overflate-temperatur etter kort tid, p.g.a. høy klasse A drift. Kjølefinnene er imidlertid kraftig dimensjonert og stabiliserer den tilsiktede arbeidstemperaturen. Mitt eneste ankepunkt er kjølefinnene som resonnerer og synger litt med når man spiller høyt. Produsenten har allerede bebudet en utbedring herfor i form av utvendig blygummidemping. Gjennom toppplaten skimter man 2 «mystiske» grønne lysdioder som varsler om en ny type konstruksjon i forhold til tidligere modeller.

Dynamic vinner nok ingen pris for sitt design som kan karakteriseres som «konservativ tung hi-fi». Et tidløst design riktig nok, men uten den samme «sexapeal» som visse andre konkurrenter!

Baksiden av 6.5 byr ikke på særlige overraskelser. Her er det kun balanserte XLR-innganger. Høyttalerterminalene er av normal god kvalitet, og fungerer best med kabelsko. I tillegg har apparatet uttak for de profesjonelle Speakon høyttalerpluggene. Vekten er cirka 70 kg. Testeksemplaret var ikke CE-merket.

Produsenten oppgir følgende måledata: UTGANGSEFFEKT I 8,42 og 1 ohm, FORVRENGING, BÅNDBREDD, ETC.

[se eventuelt utskrift av 1-2 målinger, Ernstsen kontaktes herom].

TESTOPPSETT

Mitt anlegg har vært gjennom en kontinuerlig forandring og oppgradering de siste 10 årene, og apparatene fra Dynamic Precision har gradvis vunnet min tillit. Det finnes naturligvis alternativt utstyr, men felles for alle merker er at man bør foreta et valg beroende på egne behov, og deretter rendyrke konseptet.

Modell 6.5 har således fått spille i hjemmевante omgivelser sammen med BPC 7.0, DAC 8.0, Forsman VSS3 høyttalere og Forsell Air Reference drivverk. Signalkablene har vært DP's egen «nye sort» og høyttalerne er biwired med mine hjemmelagde massive sølvskinner med Teflonisolasjon.

Sist men ikke minst har hele anlegget gjennomgått en resonanse-kur i regi av Ole Petter Sparre. Han har konstruert en komponenthylle som har gitt meg en forbløffende stor lydforbedring, i kombinasjon med luftplattformer og sandkasser fra Audio Art, samt ART Q-dampers fra Oslo HiFi-Center. Ole Petter Sparre har stiftet firmaet Sparre Audio, og vil i løpet av 1997 lansere en serie med komponentehyller basert på egenutviklet teknologi. Problematikken rundt apparatens mekaniske kobling og resonanser er meget interessant, og jeg forbereder nå en artikkel om dette meget viktige temaet.

LYTTEVURDERING

Testeksemplaret var ferdig innspilt og spilte optimalt cirka 30 minutter etter påslag i romtemperatur.

Førsteintrykket av DPA 6.5 er at den spiller som en god moderne transistorforsterker, og helt i tråd med Dynamic's filosofi: Kontroll, kraft, oppløsning og renhet. Klangbalansen er nøytral og ingen deler av frekvensområdet stikker fram eller påkalder oppmerksomhet. Opplysningen av detaljer i lydbildet (transparens) er meget god, uten antydning til slør. Jeg noterte meg umiddelbart den rene diskanten. Nesten hvilken som helst innspilling av cymbaler gjengis med en hittil uhørt nyansering og vektløshet. Min skepsis til Bipolar diskant ble her gjort til skamme.

Dynamikken er et kapittel for seg: 6.5

Dynamic Precision DPA 6.5

formidler voldsomme utladninger og massive partier i musikken uten å låte presset. Samtidig beholder instrumentene sin presise tredimensjonale lokalisering i lydbildet. En slik holografisk ro og orden er forbeholdt kraftige forsterkere, ikke bare Dynamic selv, og markerer et klassekille mot mindre strømsterke forsterkere.

Kraftige forsterkere honorerer ikke bare bassgjengivelsen, nedre mellomtone må også regnes med. Mange instrumenter og stemmer har sitt grunn-toneområde akkurat i denne viktige regionen. Her har Dynamic alltid vært i særklasse p.g.a. sin kraftige dimensjonering, og 6.5 er intet unntak. Akkurat her er det ingen «lure» krets-løsninger som kan erstatte rå kraft fra mange transistorer og stor strømforsyning. Lydmessig resulterer dette i en kontroll, spenst og rytmikk som ligger nærmere virkeligheten. Denne kvaliteten har strømsterke forsterkere også ved lavt lyttenivå, ikke bare på høyt volum. Små forsterkere låter til sammenligning bløtere og mere svulstig i øvre bass. En annen sak er om dine høyttalere klarer å følge med. Mange populære 2-veis kompakt-høyttalere med bassrefleks har flott øvre mellomtone og diskant, samt brukbart nivå i bassen, men mangler dynamikk i nedre mellomtone/øvre bass. Slike høyttalere «trenger» en underdimensjonert forsterker til å pynne på resultatet.

Innehavere av DPA 6.3 advares mot å prøve 6.5 dersom de ikke har anledning til å betale mellomlegget! Forbedringen er vesentlig, jevnt over i alle disipliner, og spesielt i diskanten som er mere nyansert og oppløst. Noen oppgraderinger av utstyr medfører sikre men små forbedringer i lyden. Andre ganger er forbedringene såpass store at kjente og kjære favorittplater låter vesentlig bedre. Overgangen fra 6.3 til 6.5 gir deg lyst til å gjennomspille hele platesamlingen!

FINALE

Etter ovennevnte kvalifiseringsrunder var det naturlig å sammenligne 6.5 mot storebror 5.5, som er min egen referanseforsterker. Det ble benyttet kjente og kjære innspillinger av høy kvalitet, og med ganske

høyt lydtrykk, spissverdier opptil 100 dB. Denne duellen ble mye lengre enn først antatt, ja faktisk pågår den fremdeles!

Først og fremst merker man at 6.5 låter litt lysere og slankere. 5.5 låter til sammenligning fyldigere, med fokus på mellomtonen. Dette er en relativ vurdering slik som det spiller hjemme hos meg. Hvilken klangbalanse som er «riktig» er vanskelig å si, og blir et spørsmål om systemtilpasning. Forenklet kan man si at 5.5 er noe korpulent (ikke fet) og 6.5 er slank (ikke mager).

Det er et preg av «lolita-jazz» når Lisa Ekdahl forsøker å gå i skoene til Billie Holiday på CD-utgivelsen *When Did You Leave Heaven*. Tittelkuttet (også kjent fra High Fidelity testplate 16) er imidlertid nydelig innspilt, på tross av en svulstig kontrabass. Trodde jeg. Med 6.5 strammes denne nemlig opp, og blir akseptabel igjen. Fremdeles ikke verdens beste innspilling av en kontrabass, men dog litt strammere enn via 5.5. Det motsatte skjedde da jeg spilte Dire Straits *Brothers in Arms* (Remastered). Her ble elbass-gitaren faktisk gjengitt litt mere markant. Man merker således at 6.5 har (litt) bedre kontroll over tingene i bassen og differensierer bedre. Dette forbauset meg fordi 5.5 tross alt er kraftigere dimensjonert. Ernsten hevder at dette nettopp skyldes den nye patenterte strømforsyningen som styrer transistorene mere presist enn servokretsen i 5.5 og alle de andre Dynamic-modellene.

Modell 6.5 har også litt bedre oppløsning i mellomtone og diskant. Den akustiske gitaren til Ry Cooder på Paris, Texas oppleves derfor enda mere oppløst og naturlig, med mere instrumentlyd og mere akustisk aura (innspilt i hans hjemmestudio). I mellomtonen er forskjellen liten, men øker gradvis oppover i diskantregionen hvor 6.5 gjengir med mere luft og presisjon. Samme kutt med Lisa Ekdahl inneholder noen meget skjøre pianotoner og naturlig vokal. Selv på høyt nivå er det ingen tendenser til verken hardhet eller manglende «bloom» som en annen Leif ynder å si. I den grad diskantelementet tillater det, gjengis pianoet super-luftig og naturlig. Dette var ytterligere en overraskel-

se fordi mine erfaringer med modell 6.3 er at dennes Bipolare diskant riktignok er tørr og ren, men allikevel litt «enkel» og mangler litt nyanser i forhold til 5.5. Kort sagt kan man si at 6.5 er litt strammere og renere enn 5.5. På lavt nivå er dette neglisjerbart, men tilar jo høyere man spiller.

5.5 har et snev av klassisk Mosfet-klang som tilfører all musikk ekstra fylde og en smule varme. Spesielt på elektriske instrumenter og metallblåser er dette besnærende. Samt på musikk med enklere besetning, hvor kun et instrument spiller solo om gangen. Baksiden av denne medaljen er imidlertid en tendens til «fortykning» og manglende oppløsning når musikken blir kompleks med flerstemte kor og instrumentering. Jeg presiserer at det her dreier som om nyanser i 5.5 sin spillestil som jeg først har blitt oppmerksom på i direkte sammenligning med 6.5. Forskjellen gir ikke grunn til å gjennomspille platesamlingen på nytt.

Forøvrig hersker det en egen stoisk ro i det holografiske lydbildet til 5.5, som jeg ikke fornemmer på samme måte med 6.5. Selv om sistnevnte definerer bedre hvert enkelt instrument og innspillingens akustikk, gjengir storebror med en egen «rutine» og presenterer et samlet lydbilde hvor alle instrumenter står klippefast og adskilt. Dette er en fornemmelse som er litt vanskelig å beskrive, fordi det ikke relaterer seg direkte til enkeltinstrumenter. Jeg klarer ikke å avgjøre om dette skyldes at 5.5 har større transformator- og elektrolytkapasitet, forskjellen mellom Mosfet/Bipolare transistorer eller det simpelthen er en funksjon av en mere laidback tonalbalanse. 5.5 appellerer uansett mere til den som har sansen for rørlang, med fokus på et bredt mellomtone-register, uten å ville gi avkall på transistorens fordeler. 5.5 er nok en mere «musikalsk» system-match for mange høyttaler-kombinasjoner, på bekostning av 5% realisme (ikke spør hvordan det regnestykket ble til).

STILLINGSKRIG

Jeg har hittil vurdert 6.5 mot sine yngre søsken, mot storebror 5.5, og i forhold til mindre dimensjonerte forsterkere gene-

STAMTREET

Det er 3 år siden sist jeg testet et Dynamic-produkt for Audio, og det har skjedd en hel del på fabrikken. Jeg har derfor snekret sammen en slags Dynamic-biografi for å sette testen av DPA 6.5 i et perspektiv, samt til nytte for de som vurderer brukt utstyr. Tungt HiFi-utstyr skifter ofte eiere, og Dynamic regnes som et driftssikkert og rimelig alternativ blant kraftforsterkere i bruktmarkedet.

Forsterker-teknologien til Dynamic har siden oppstarten i 1986 vært tuftet på Mosfet-transistorer. Det begynte med PA-I som bl.a. fikk positiv omtale i danske High Fidelity, men med visse innvendinger mot mellomtone-gjengivelsen. Dynamic erkjente i ettertid at dette skyldtes

manglende selektering (parring) av de mange og kraftige utgangstransistorer. Dette ble løst på modell H2000 som innledet 2. generasjon. I tillegg var dimensjonering av trafo, filtrering og transistorbestykning enda større. Lydmessig var H2000 et kvantesprang og skapte presedens for «Dynamic-lyden». Den låt (dengang) meget kontrollert, rent og oppløst, og representerer fremdeles et godt bruktkjøp grunnet sin dimensjonering og solide mekanikk. Vurdert med 1997-ører er dens feil av musikalsk natur, som primært består i en typisk fyldig men ren Mosfet-klang, dog ikke så stramt/tørr som dagens 6-serie.

Modellene 600, 6000 og 5000 innledet 3. generasjon, hvor bl.a. den

aktive kjøleviften var erstattet med passiv kjøling. I følge Dynamic fungerer ikke luftkjøling hurtig nok, og forårsaker derfor små ulineariteter når utgangstransistorer blir varme i takt med signalet. Passiv kjøling med store kjøleribber er kostbart og stiller større krav til kabinettets mekaniske konstruksjon. I motsetning til små forsterkere som ikke utvikler like mye varme, er god mekanikk avgjørende for å bevare lineariteten i store effektforsterkere. Her nytter det ikke å spare! Lydmessig resulterer dette i litt renere og bedre oppløsning av detaljer. På dette stadiet oppnådde toppmodellen 5000 status som Værsting blant mange norske og svenske entusiaster. Denne 250-watteren leverer 2x2000 watt kontinuerlig i 1 ohm, og er bestykket med 2x1600 VA trafoer, 2x176,000 microFarad filtrering og 2x16 stk selekterte Mosfet-transistorer. Dette rea-

liseres uten global motkobling og med en total harmonisk forvrengning på under 0,001 % for hele det hørbare frekvensområdet.

Et ønske om å konkurrere i den «rimeligere» delen av markedet førte i 1992 til lanseringen av modell 6.1, 6.12, 6.2 og 6.3. En helt ny 4. generasjon forsterkere som noe overraskende var bestykket med Bipolare utgangstransistorer. Lydmessig låt disse «hurtigere» og tørrere enn sine større og dyrere Mosfet-brødre. Spesielt bass og nedre mellomtone imponerte. Imidlertid savnet jeg noe av den «musikalske» og fyldige klangen oppover i mellomtone og diskantområdet som jeg kjenner fra velkonstruerte Mosfetforsterkere.

Det foreløpige toppunktet til Dynamic anno 1996 er modell 5.5 (ut-salgspris kr 140.000,-!). Denne oppgraderingen av 5000 har nytt hovedkort, flere transistorer, større filtre-

reli. Det naturlige hadde nå vært en duell mot andre merker. Dessverre er det få som ønsker å låne ut sine apparater til en slik kamp på «bortebaner». Selv om leseren setter pris på «brød og sirkus», er det forståelig nok få forhandlere som vil bære belastningen med rollen som gladiator.

Jeg har imidlertid besøkt likesinnede entusiaster og hørt flere aktuelle konkurrenter i markedet, både norske og amerikanske, og har etter hvert dannet meg et bilde av hvordan de enkelte låter. Dels fordi alle involverte parter blir så forbannet sure, og dels fordi en slik hukommelses-sammenligning tross alt ikke blir helt rettferdig, lar jeg være å nevne spesifikke navn. På generelt grunnlag kan jeg dog si at det finnes alternativer med mere bass, snillere diskant, tjuukkere klang eller mere «fun», men jeg tør påstå at 6.5 i dag er den mest «usynlige» av dem alle.

Også jeg liker snill og myk lyd, spesielt i diskanten. Det kan på mange plater opphøye musikaliteten. Problemet er imidlertid at slik vennlig lydgjenningelse også setter sitt preg på innspillinger som ikke trenger det. Dermed uteblir noe av realisme. Dette er helt OK på rimeligere utstyr, hvor begrensede resurser nødvendiggjør kompromisser, men personlig forlanger jeg mest mulig realisme når man beveger seg opp i prisklassen til 6.5.

INNVEDINGER?

Jeg har vanskelig for å finne konkrete feil ved lyden til 6.5. Det betyr ikke at den er verdens beste, som i seg selv er en tåpelig påstand, men rett og slett at denne skribenten ikke har hørt noe entydig bedre. Det eneste er den stoiske roen til 5.5 som indikerer en mulig forbedring ved enda kraftigere dimensjonering av trafo og elektrolit-kapasiteten.

Noen designere lar sine hi-fi komponenter tilføre signalet hva som angivelig

gikk tapt i prosessen fra innspillingstudioet til forbruker. Dynamic Precision tilhører en motsatt gruppe som istedenfor prøver å tillegge signalet minst mulig, og heller ta vare på den signalkvaliteten som er igjen. I min karakterbok er 6.5 den forsterkeren som klarer denne oppgaven med en hittil størst grad av realisme.

Men kvaliteten til DPA 6.5 blir også en utfordring, fordi realisme er ikke ensbetydende med musikalitet. **Rytmmikk** og **homogenitet** er viktig for musikaliteten. 6.5 sine kvaliteter i bass/mellomtone gjengir musikkens rytmmikk på en suveren måte, sannsynligvis vil du gjenoppdage dine høytaleres egenskaper herom.



Med homogenitet mener jeg en tonal sammenheng med jevne overganger mellom oktave, samt at nivået er likt for alle frekvenser. I den grad man må fravike nøytralitetskravet, som ofte er tilfelle, foretrekker jeg en mørkere tonalbalanse framfor en lys/spiss klang. Med 6.5 må man derfor unngå høytalere som betoner

øvre mellomtone og diskant. Et varsku også til visse eksotiske kabler med innlagt imponatoreffekt. Hvis man allerede har lagt mye penger i slike høytalere/kabler, er det bedre å gi avkall på den maksimale realisme til 6.5 og istedenfor søke alternative forsterkere med utfyllende klang. Musikaliteten har alltid fortrinnsrett, selv for anlegg i denne årslønnsklassen!

Blant høytalersystemer som jeg har hørt spille utfyllende med 6.5, kan jeg nevne f.eks. de nye Forsman Ultima høytalerne. Dette er en av de sjeldne kombinasjonene hvor musikalitet og realisme smelter sammen til en magisk lydopplevelse. Det rapporteres også om fremragende resultat med Wilson WITT.

OM MYTER

Det gir en slags selvtilfredsstillelse å være

den «ene» som påpeker inngrrodde usannheter hos de «mange». Ta for eksempel myten om *overdimensjonerte* forsterkere, som indikerer at apparatet nærmest er unødig kraftig. Dette er vår, skapt av produsenter av rimeligere apparater. Faktum er at alle forsterkere er *underdimensjonert*! Også 6.5 vil spille enda bedre hvis den skaleres opp, det finnes ingen øvre teknisk grense herfor.

En annen sak er at kostnadene øker overproposjonalt i forhold til lydforbedringen. Derfor blir det beste utstyret kostbart. Men så lenge det finnes entusiaster som er villig til å betale prisen, er det altså et marked for DPA 6.5 og annen tung hi-fi.

DPA 6.5 punkterer også «dum og deilig» myten om at kraftige forsterkere ikke kan ha god diskant. Et av problemene med å bruke mange transistorer er å få alle til å jobbe nøyaktig i takt, ellers vil man høre et «blandet kor» av transistorer som slører lyden. En parallell er en bilmotor med mange sylindrer og ventiler, som krever nøyaktig justert tenning for å yte optimal. På DPA 6.5 er resultatet den mest presise og rene diskantgjenngivelsen undertegnede har hørt.

KONKLUSJON

Nå som DPA 6.5 endelig er lansert, må jeg konstatere at den låter hverken som 6.3 eller 5.5. Faktisk låter den av svært lite!

I den grad noen forsterker kan sies å være verdt 82.000,- representerer DPA 6.5 god valuta for pengene, gitt at den parres med likesinnede komponenter. For alle de som ikke har anledning til en slik anskaffelse, blir det spennende å se hvor langt ned i prisklassene Dynamic Precision klarer å implementere sin nye patenterte teknologi.

DPA 6.5 beviser også at Dynamic Precision er inne i en positiv utvikling hvor det skjer en kontinuerlig oppgradering av produktene. Det er nødvendig for å holde tritt med den tøffe konkurransen. Intill det melder seg en bedre konkurrent, blir DPA 6.5 stående som en referanse i de 4 disiplinene Kraft, Kontroll, Nøytralitet og Oppløsning. Kort sagt Realisme.

Dynamic Precision DPA 6.5

ring og ymse 1996-tweaks fra Leif Ernstsens hånd. Forskjellen mellom 6.3 (kr 36.000,-) og 5.5 er markant. Alt som 6.3 gjør bra, gjør 5.5 bedre. Lyden antar simpelthen en ekstra dimensjon. Det skulle forresten bare mangle, prisen tatt i betraktning! Den kommersielle suksessen til 6-serien har (dessverre) medført en prioritering av Bipolare konstruksjoner. Representerer 5.5 Mosfet'ens svanesang hos Dynamic?

Utviklingsprosessen med 5.5 har også resultert i noen enkle men viktige forbedringer som vil bli implementert i 6.12, 6.2 og 6.3 i 1997. Lydmessig dreier dette seg om en fyldigere øvre mellomtone og mere luftig diskant.

Forsterker modell CA-1 ble lansert i 1986, og var blant datidens bedre modeller. Den er imidlertid noe akterutseilt i dagens marked grunnet manglende videreutvikling.

Til gjengjeld tok Dynamic konsekvensen av CD-mediets utbredelse og lanserte i 1993 en passiv step-atenuator, som i likhet med alle sine søsken er balansert oppbygget. BPC 7.0 demper signalet med et nettverk av motstandere som seriekoples via 3 vendere. Komponentvalget er av høy kvalitet, parret til mindre enn 0.1% toleranser, og solid montert i et aluminiumskabinett.

Den største fornærmelsen mot BPC 7.0 er å sette den i bås med tradisjonelle passive ubalanserte forsterkere. Såvidt jeg vet er det kun 2 andre produsenter med tilsvarende konsept på markedet; Audio Synthesis (UK) og Electronic Visionary Systems (USA). Se test herom i Audio 15.

Dynamic har også utarbeidet sitt eget kabelkonsept som ikke koster det hvite ut av øynene, og hevder at typisk dyre og «sofistikerte» kabler

ikke er en forutsetning. Det er forresten ikke ulogisk at Dynamic anbefaler kunden å prioritere kostbare forsterkere framfor ditto kabler!

Det naturlige skrittet videre for en forsterkerprodusent er å lansere egne signalkilder, og D/A-konverteren DAC 8.0 ble lansert i 1994. Den har blitt oppgradert 4-5 ganger, senest november 96, og er fremdeles «på høyden». Forbedringen ved den siste versjonen gav primært en litt mere potent øvre bass og litt renere diskant. Den «gamle» diskanten var absolutt av høy klasse, men den nye gjør mindre av seg. Den bare «er» der når den skal. Det er ikke bare å utvikle ny teknologi som skal holde (minst) like høy standard som ens eksisterende forsterker-program. Ved siden av Tandbergs integrerte spillere, er det i dagens Norge kun Hegel og Dynamic som har egen D/A-konverter. Vi venter spent

på hva Electrocompaniet, Adyton og Doxa kan komme opp med.

Jeg avslutter denne Dynamic-historikken med en titt inn i en mulig framtid: Et nytt CD-drivverk er utviklet, men er foreløpig ikke satt i produksjon. Jeg har hørt dette spille på ymse demonstrasjoner. Lyden imponerer ved fravær av imponatorlyd (bombastisk bass, svulstig mellomtone eller gnistrende diskant). Istedenfor opplever man en lyd som kan karakteriseres som: Vektløs, nesten betongsfri, luftig og ren. Alle medier har iboende svakheter og CD-mediets feil tør være godt kjent for Audio's lesere. Det virker på meg som om dette nye CD-drivverket evner å redusere den tradisjonelle CD-lyden til et foreløpig lavnivå. Det blir spennende å se om/når dette produktet blir realisert kommersielt.

Av Petter Dale jr